

Ὁ εὐχαρίστως τρωγόμενος. Συνών. γ λ υ κ ό φ α γ ο ς.

γλυκοφάσολο τό, ἐνιαχ. γλυκοφάσουλο Πελοπν. (Κλου-τσιννοχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. φ α σ ό λ ι.

Ποικιλία φασιόλου τοῦ ὁποίου οἱ χέδρωπες (λεπίδες) δὲν φέρουν νεῦρα ἐνιαχ. Συνών. ἄ ν ε υ ρ α φ α σ ό λ ι α, μ π α ρ μ π ο ύ ν ι α.

γλυκοφεγγιάζω ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο φ έ γ γ ω κατ' ἐπίδρ. τοῦ β ρ α - δ υ ά ζ ω.

1) Ἀπροσ., ἐπὶ τοῦ χρόνου κατὰ τὸν ὅπ. ἀρχίζει ν' ἀνα-τέλλῃ ἡ ἡμέρα, λόγῳ τοῦ ἀπαλοῦ ἢ γλυκοῦ χρώματος Λεξ. Δημητρ. Συνών. γ λ υ κ ο φ έ γ γ ε ι, γ λ υ κ ο χ α ρ ά ζ ε ι.

2) Τρώγω τὰ πρωτόλεια καρπῶν Ἡπ.: Γλυκοφέγγιασες κεράσια; Συνών. κ α λ ω σ κ α ι ρ ί ζ ω, ν ι α τ ί ζ ω, ξ ε - φ ε γ γ ι ά ζ ω.

γλυκοφέγγισμα τό, Λεξ. Βάιγ. Κορ., Γαλλογραικ. Λεξ., 101 Βλαστ. 363.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο φ έ γ γ ω. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

1) Τὸ λυκόφως Λεξ. Βάιγ. Κορ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. 2) Τὸ λυκαυγές Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοφεγγοβολοῦσα ἐπιθ. θηλ. Δ. Σάρρ., Εὐριπ., Ἰππόλ., 12.

Μετ. τοῦ ἁμαρτ. γ λ υ κ ο φ ε γ γ ο β ο λ ῶ, μεταπεσοῦ-σα εἰς χρῆσιν ἐπιθετ. Πβ. Ἀνθ. Παπαδόπ. εἰς Ἀθηνᾶν 37 (1925), 18 κ.έ.

Ἡ φέγγουσα, ἡ φωτίζουσα κατὰ τρόπον ἀπαλόν, εὐχά-ριστον: Ποίημ.

Ἡρπαξεν | ἔναν καιρὸ ἡ γλυκοφεγγοβολοῦσα Αὐγὴ
μέσ' ὅς τοὺς θεοὺς τὸν Κέφαλον ἀπὸ ἔρωτα.

γλυκοφεγγουρίζω ἁμαρτ. γλυκοφαγγρίζω Κ. Χρη-στομ., Κερέν. κούκλ., 77 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. φ ε γ γ ο υ ρ ί ζ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ φ α γ γ ρ ί ζ ω.

Διαφαίνομαι ἁμυδρῶς, ἀπαλῶς, μόλις ἐνθ' ἄν.: Κ' οἱ καρποὶ ποὺ γλυκοφαγγρίζουνε ὅς ἀπόσκια γλυνκά.

γλυκοφέγγω πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. φ έ γ γ ω.

Ἐκπέμπω φῶς ἁμυδρόν, ἀπαλόν, φέγγω γ λ υ κ ά πολ-λαχ.: Ἡ ἀνατολὴ γλυκοφέγγε πάνου ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ βουνὰ ποὺ ἔκρυβαν τὰ οὐρανοθέμελα Κ. Θεοτόκ., Καρὰβέλ., 47 Ὡς τὴν ψυχὴν του θὰ γλυκοφέγγῃ καὶ τὸ ἄγριο τὸ φάντασμά μου. Γ. Ψυχάρ., Τὰ δυὸ ἀδέρφ., 458 || Ἄσμ.

Γλυκοχαράζει ἡ αὐγὴ καὶ γλυκοφέγγ' ἡ μέρα
Ἡπ. (Πρέβ.)

Γλυκοχαράζει ἡ ἀνατολὴ καὶ γλυκοφέγγει ἡ δύση
Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Κέρκ. (Συναρᾶδ.) κ.ά.

Γλυκοχαράζουν τὰ βουνὰ καὶ γλυκοφέγγ' ἡ μέρα
Ἡπ. (ΡΙζοβ.) || Ποίημ.

Γλυκοφέγγει ἀπ' τὴ θυρίδα|τς Ἀγίας Τράπεζας τὸ φῶς
Δ. Σολωμ., 65.

Ὡρα γλυνκιά τῆς χαρηνγῆς ὅπου ξυπνάει ἡ πλάση,
ποὺ γλυκοφέγγουν οἱ κορφές, μαυρολογοῦν οἱ λόγγοι
Κ. Κρυστάλλ., Ἐργ. 1,216.

Γλυκοφέγγει ἡ αὐγὴ ὅς τὸ κρεβάτι,
ποὺ σὰν μῦρο ἡ πνοή της σκορπεῖται

Μ. Μαλακάς., Συντρ. Ὀνειρ., 16. Συνών. γ λ υ κ ο χ α - ρ ά ζ ε ι. Καὶ ἀπροσ., ἀρχίζει γ λ υ κ ά, ἀπαλὰ ν' ἀνατέλλῃ ἡ ἡμέρα, νὰ ξημερώνη Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἄσμ.

Ἀσ' τα, γιατί ἐγλυκόφεξε καὶ λάλησε τ' ἀηδόνι,
γιατί μᾶς κογιονάρουνε οἱ ἄτιμοι γειτόνοι
Ἀργυρᾶδ. || Ποίημ.

Γλυκοφέγγει, καὶ τ' ἄστρο τ'ς αὐγούλας
σημαδεύει πῶς ὁ ἥλιος προβαίνει

Ι. Ζαμπέλ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 95.

Τότες ἀποτραβειόντανε σὺν πέντε καὶ σὺν δέκα
νὰ ξαπλωθοῦν, νὰ κοιμηθοῦν ὥς που νὰ γλυκοφέξῃ

Χ. Χρηστοβάσ., Ν. Ἐστ. 11 (1932), 676. 2) Μεταφ., ἐμ-φανίζομαι, ὑπάρχω εἰς τὸ στερέωμα Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 120: Ποίημ.

Καὶ δοξασμέν' ἡ μνήμη σας
νὰ γλυκοφέγγῃ αἰώνια.

γλυκοφέλυκο τό, Κέρκ. (Σιν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. φ ε λ ύ κ ι.

Τὸ φυτὸν Ράμνος ὁ εὐθραυστος (Rhamnus frangula) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑλαυιδῶν (Oleaceae).

γλυκοφέρνω σύνθη. γλυκοφέρνον Σκῦρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. φ έ ρ ν ω.

1) Κυριολ., εἰς τὴν μετοχ. γλυκοφερμένος, αὐτὸς ποὺ φέ-ρεται, μεταφέρεται ἢ ἔρχεται κατὰ τρόπον ποὺ προκαλεῖ εὐχαρίστησιν Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ., 88 — Ν. Ἐστ. 21 (1936), 132: Ποίημ.

Καὶ πῶς χαρήκαμε τὴ ζέστη|γλυκοφερμένη ἀπὸ τὸ τζάκι
Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

Ἐρχονται μὲ τ' ἀπόβραδο — δειλὲς σκιὲς ἐκστατικὲς
μὲ τῶν ὀνείρων τὴν πνοή γλυκοφερμένες
Ν. Ἐστ., ἐνθ' ἄν.

2) Μέσ., συμπεριφέρομαι κατὰ τρόπον λεπτὸν ἢ εὐχάρι-στον Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 398: Ἰσως γιὰ τοῦτο τ' ἀνίψια τῆς προσπαθοῦσαν με κάθε τρόπο νὰ τῆς γλυκο-φερθοῦνε. 3) Γλυκίζω, εἶμαι γλυκὺς πῶς τὴν γεῦσιν σύνθη.: Αὐτὸ τὸ φαῖ — τὸ κρασί γλυκοφέρνει σύνθη. Τό ἔλεγε πιό-τερο ἀπὸ φόβο γιὰ τὰ σῦκα καὶ τὰ σταφύλια τῆς, ποὺ ἀρχί-σανε νὰ γλυκοφέρουν. Συνών. γ λ υ κ ί ζ ω, ἀντίθ. ξ ι ν ί - ζ ω, ξ ι ν ο φ έ ρ ν ω, π ι κ ρ ί ζ ω, π ι κ ρ ο φ έ ρ ν ω.

γλυκοφθογγος ἐπιθ. Σ. Σκίπ., Κάλβ. μέτρ., 49.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. φ θ ό γ γ ο ς.

Ὁ παράγων ἀπαλούς, μελωδικούς φθόγγους ἡ ὁ ἀκουγό-μενος εὐχαρίστως: Ποίημ.

Ἀπαλόφωνη, ἐφτάχορδη | λύρα δὲν ἔχω, δῶρο
τῶν Μουσῶν τοῦ Ἑλικῶνα | μὲ τραγούδια γλυνκό-φθογγα

νὰν τὴ ρυθμίζω.
Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ κ ό σ τ ο μ ο ς.

γλυκοφίλημα τό, πολλαχ. γλυκοφίλημα Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. φ ί λ η μ α. Ὁ πληθ. γ λ υ κ ο φ ι λ ή μ α τ α καὶ εἰς χ|φον τοῦ 16ου αἱ. Κατασπασμός, γλυκὺ, περιπαθὲς φίλημα πολλαχ.: Ἄσμ.